

напраздно се мъчехме да убедимъ и двамата, че е съвсемъ прилично да представляватъ Петканъ, защото това е само игра. Дори ги увѣрявахъ, че въ истинскитѣ театри истинскитѣ актьори най-много желаятъ да играятъ негърски роли. Напраздно!

Петю се изви и сърдито ми рече:

— Щомъ истинскитѣ актьори играятъ такива роли, стани ти Петканъ.

Малко се понамръщихъ, позамислихъ се и предложихъ да играемъ на друга игра.

— Така значи? — възмути се Боянъ, — щомъ не ти е приятно да бждешъ Петканъ, веднага искашъ да развалишъ играта. Ами кжде останаха приказкитѣ ти за истинскитѣ актьори?...

Азъ бѣхъ засраменъ. Като лъжехъ другаритѣ си, не бѣхъ помислилъ, че самъ мога да стана жертва на лъжата си. Помирихъ се и казахъ:

— Добре. Следъ обѣдъ азъ ще бжда Петканъ. Като се нахраня, ще излѣза край брѣга на Марица. Бждете тамъ!

Нашата кжца бѣше на самия брѣгъ на рѣката. Бѣше ми лесно да бжда точенъ. Но следъ обѣдъ мама ми каза усмихната:

— Облѣчи си новитѣ дрехи и не излизай никжде, защото ще пристигне баба ти.

Азъ заскачахъ отъ радостъ. Знаехъ колко много ме обича баба и предполагаяхъ какви хубави подаръци ще ми донесе. Облѣкохъ се бързо, взехъ една книжка и седнахъ кротко на балкона, за да дочакамъ милата гостенка.

Току-що мама трѣгна за гарата и Боянъ Кукумявката пристигна.

— Тѣй а? — закрещѣ той отдалече. — Седналъ си на балкона като момиче. Поне вземи да играешъ на кукли...

— Извинявай, Бояне, — оправдахъ се азъ. — Баба пристига и затова стоя въ кжци.

— Не е за това, не е! — дотърча и Петю. — Ти не искашъ да бждешъ Петканъ. Разбрахме те колко си другарь!...

Доплака ми се. Какъ могатъ да се съмняватъ въ приятелството ми моитѣ най-добри другари!

— Добре, — отговорихъ имъ, — ще дойда да поиграемъ, а щомъ пристигне баба, ще се върна. Излѣзохъ